

In Želko je čakal ter čakal. Vstopilo je še par gospodov, ki so leno poseli po stolih v prvej sobi, mej tem ko je on stal pri vratih in nervozno vrtel klobuk mej prsti.

Naposled je vstopil dr. Novakič, kolegijalno pozdravil gospode in jih odvel v drugo sobo, — na Želka se pa ni ozrl —.

Le-ta je pa čakal in čakal, da se doktor zmeni z gospodo ter bil nazadnje vesel, ko je čez dobro poldrugo uro vendar prišel na vrsto.

Dr. Novakič je sedel v širocem komodnem z rujavim usnjem preoblečenem stolu pred elegantno pisalno mizo ter skoro nestrpno vprašal vstopivšega Želka:

»Želite?«

»Prosim, gospod doktor, jaz sem Josip Želko, bivši ključavničar pri Trdinovej tvrdki. Udeležil sem se zadnjih demonstracij proti Nemcem, vsled tega me je gospodar izpodil iz službe in zdaj se mi je še vrhu vsega zagovarjati pred porotniki«.

»No, in? ...«

»Prosil bi vas sedaj, gospod doktor, vas, znanega rodoljuba, da prevzamete na razpravi moje zagovorništvo. Oženjen sem, imam dvoje otrok, reven sem in vrhu tega brez službe. Ali bi se ne hoteli Vi potegniti zame? ...«

»Vidite, dragi moj, tega jaz ne morem, vi ste sami, ki bi vas imel zagovarjati, ker se pa bode razprava gotovo zavlekla, stala bi vsa stvar do kacih 80 gld. Pojdite k drugemu; mogoče, da kateri izmej njih zastopa še par družih demonstrantov in bo zadeva ceneja za vas«.

Ha ha in tako ravnajo mnogi izmej onih, ki o vsakej priliki povdarjajo »Žrtvujmo se za narod«... .

Cvetličarka.

Dan na dan po ulicah postaja —
Mila kakor slavca poosebljen spev —
Cvetje razno za denar prodaja,
Za navržek pa čaroben da ushev.

Marsikteri še pohotnež vkrade
Z usten rožnatih jej v naglici poljub ...
Oh, če v srce njeno »slan'ca pade«,
Jej ostane še od cvetja samo ... strup!

Márica II.

